THE SENTINEL GAZETTE

Secció d'opinió: Dues maneres de mirar

L'ISLAM A OCCIDENT: LAÏCITAT I DRETS DE LES DONES

Per John News (Des de Llançà)

THE ANCHOR (L'Àncora)

Passejant per les comunitats de la costa catalana no podem evitar adonar-nos d'una transformació silenciosa i preocupant que té lloc en determinats barris urbans: l'arribada d'imams finançats des de l'estranger, els sermons dels quals remodelen les normes de comportament de la població local. Quan un clergue fonamentalista pren el control d'un púlpit, la pressió social immediata que s'exerceix sobre les dones musulmanes —obligant-les a adoptar una vestimenta religiosa estricta o a retirar-se de l'espai públic— no és una qüestió de diversitat cultural benigna, és una regressió activa dels drets humans fonamentals.

L'argument a favor d'una laïcitat sense concessions i del control estatal de les institucions religioses es fonamenta en el deure de protegir la llibertat individual davant la coerció del grup. Hi ha una diferència cabdal entre exercir la fe personal en una societat lliure i permetre que el fonamentalisme finançat per potències estrangeres actuï sense cap mena de supervisió. Quan dones que són ciutadanes catalanes i europees de ple dret són sotmeses a la submissió o considerades éssers inferiors per doctrines radicals, l'Estat democràtic no pot mirar cap a un altre costat per por d'ofendre. Com sostenia Simone de Beauvoir a *El segon sexe*, la vertadera emancipació queda minada cada vegada que la societat tolera micro-opressions sota el pretext de respectar tradicions culturals.

Una democràcia madura ha de mantenir una distinció clara i innegociable: es pot i s'ha de plantar cara amb fermesa contra els règims teocràtics i les doctrines fonamentalistes que tracten les dones com a ciutadanes de segona, sense abocar mai aquesta crítica contra la població musulmana com a individus. Criticar les ideologies religioses totalitàries no és xenofòbia; és la defensa indispensable de la igualtat cívica. No protegir les dones vulnerables de la pressió comunitària dins de les nostres pròpies fronteres no és tolerància: és una traïció als valors occidentals moderns.

THE HORIZON (L'Horitzó)

Abordar el repte del fonamentalisme religiós exclusivament a través de prohibicions generals, sospita institucional i retòrica antiimmigració comporta el risc de destruir la mateixa cohesió democràtica que es pretén protegir. Si bé l'Estat ha d'auditar amb rigor el finançament religiós i perseguir qualsevol forma de coerció il·legal o discurs d'odi, tractar milions de ciutadans pacífics com una amenaça col·lectiva només aprofundeix l'alienació social i alimenta el populisme reaccionari.

La perspectiva que defensa el pluralisme i la lluita contra l'estigmatització remarca que protegir els drets civils exigeix traçar una línia nítida entre la resistència a les ideologies teocràtiques i el

respecte als ciutadans musulmans. Milions de musulmans que viuen a l'Europa occidental són persones que compleixen la llei, estimen la seva llibertat, rebutgen l'extremisme i volen participar plenament en la vida cívica. Quan el discurs públic confon el fonamentalisme estranger amb la vida quotidiana dels veïns pacífics a Catalunya, es genera un clima tòxic d'islamofòbia sistèmica que aliena les joves generacions i fa el joc directe als radicals.

La vertadera cohesió social no s'aconsegueix tractant tota una comunitat religiosa amb una sospita permanent, sinó garantint la igualtat de drets, les oportunitats econòmiques i l'aplicació estricta de la llei civil contra qualsevol forma de violència i discriminació. Un Estat democràtic segur de si mateix demostra la seva força no pas dictant com han de vestir o pregar els seus ciutadans, sinó assegurant que cada dona, sigui quin sigui el seu origen, disposi del suport legal, la independència econòmica i l'acompanyament social per decidir el seu propi destí, lliure tant de la pressió clerical com de l'autoritarisme de l'Estat.

07/11/2026